

Prológus

Bejrút, 1991. augusztus

Teljes készültségben váraoztak 06.00 óta. A moszkvai telefonhívás csak délután háromkor érkezett, a legforróbb napszakban, a legforróbb hónapban, és talán az utolsó nem légkondicionált bejrúti hotelben. De a GRU stílusa már csak ilyen: sosem adnak okot öröme. Gyima hirtelen ugrott talpra az ágyból, kissé meg is szédült. Felvette a kagylót. Kétezer kilométerről szólt bele Paljov, hangjában csupa lelkesedéssel.

– *Készen álltok?*

– *Vagy kilenc órája.*

– *Vörös Peugeot, jordán rendszám.*

– *Hol?*

Néma csend következett. Gyima közben elképzelte őt és moszkvai íróasztalát, teleszórva mindenféle jelentéssel és telexüzenettel, mindegyik lepecsételve: „Sürgős – szigorúan titkos.”

– *Négy tömbre Khaladzsi szállodájától, a Majestic Palace-tól, a lebombázott parkolóban.*

– *Ez aztán leszűkíti a kört. A fél várost lebombázták.*

– *A hotelben tartózkodik a teljes iráni atomküldöttség, a biztonsági személyzetük is ott fog nyüzsgögni, viszont azok nem hagyhatják el a terepet. Információink szerint Khaladzsi is elkészült. Nem lesz gond.*

– *Mindig ezt mondod, és mindig lesz.*

Paljov felsóhajtott.

– *Biztosíthatlak, minden el van rendezve. Khaladzsi arra számít, hogy az amerikaiak mennek érte, úgyhogy nem fog ellenállni. Csak beszálltok a kocsiba, és vezetsz. Mondjad neki, hogy egy repülő várja a határ túloldalán, és add a kezébe az iratokat, ahogy azt megbeszéltük. Ha már úton vagytok, akár le is leplezhet titeket, de ugyan mit ér vele? Csak legyen kéznél a nyugtató injekció.*

A vegyszeti furkósbot: a GRU megoldása minden problémára.

– *És ha mégis baj lesz?*

– *Akkor megöltelek. Inkább legyen halott az iráni atomtudós zseni, mint hogy tényleg az amerikaiak kezére kerüljön.*

Ezzel Paljov letette.

Gyima visszadobta a helyére a telefont, és Szolomonra nézett.

– Megjött az *ukáz*.

Szolomon törökülésben ült az ágyán, az Amerikából szerzett 45-ös Colt szétszerelt darabjai heverték előtte. Nem reagált sehogy, csak bámult maga elé – a szokásos arckifejezésével. Bár fiatal volt még – húszéves –, az esze úgy vágott, hogy az egy nála sokkalta idősebb személy esetében is ijesztő lett volna. Egykor Gyima volt a mentora, de Szolomonnak már nem volt szüksége tanítókra. Gyima már öregnek és gyengébbnek érezte magát mellette, és bevetés előtt az ilyesmi sosem szerencsés. Néhány másodpercig egyikük sem szólt, csak hallgatták, ahogy a fejük felett forgó ventilátor kavarja a poshadt városi levegőt. Az ablaknál egy légy próbált reménytelenül, ám annál zajosabban megszabadulni a ragadós légypapírban rá váró lassú haláltól. A kinti forgalomban folyamatosan szóltak a dudák, kifejezve a bejrúti vezetők állandó idegességét a dugók miatt. Ekkor Szolomon arca, minden előjel nélkül, zord vigyorba torzult.

– Tudod, melyik pillanatot várom a legjobban? Amikor Khaladzi rájön, hogy az útja nem a szabadság földjére vezet. Látni akarom azt a pofát.

Gyima nem először lepődött meg pártfogoltján. Valóban aggasztó volt az a kép, amit Szolomon mások szenvedésében lelt. Mindamellet ez volt az első éles bevetése a GRU-nál, és Gyima nem értette, hogyan tudja mégis megőrizni a hidegvérét. Felállt, átment a fürdőbe, és kortyolt egy kis vodkát a neszeszerében rejtegetett laposüvegből. Csak egy kicsit, hogy átsegítse a következő néhány órán. Visszament a szobába, felvette a 45-ösét, és a pisztolytáskájába csúsztatta. Szolomon összehúzta szemöldökét.

– Megtisztítottad?

– Persze, jó lesz.

Szolomon kézbe vette pisztolya csövét, sokadszorra is megvizsgálta.

– Sok itt a por. És tudjuk, miről hírhedtek ezek a 45-ösök.

Nagyokos, gondolta magában Gyima. Inkább a lőszer miatt aggódna. Csempészlövédék, gyenge töltettel. Egyébként is, miért ezt az amerikai szart kell használniuk? Paljov rögeszméje, hogy mindent álcázni kell. De mindegy is, nem a fegyver számít, csak a hírszerzés legyen pontos.

Nézte a kivett tárat és benne a lőszereket. Szolomon mindegyik lövedék hegyére egy keresztet karcolt. Üreges hegyű lőszert használt, a lehető legnagyobb roncsolás érdekében. Gyima csak remélhette, hogy aznap nem kerül sor lövöldözésre.

– Induljunk.

Fogtak egy taxit, egy Opelt. A karosszéria egyes elemeit különféle színekre festették, a kocsí utastere pedig búzlótt az izzadságszagtól és a sofőr ebédjétől. Szolomon keresztbe font kézzel ült benne, morcosan, mint egy tini, aki kénytelen volt kivinni a szemetet.

– Ha a CIA-nak dolgoznánk, lenne saját kocsink és sofőrünk – nyavalygott tökéletes amerikai angolsággal. – És saját rádióhálózatunk.

– Lehet, hogy rossz oldalra álltál.

Erre nem válaszolt, talán ő is így gondolta.

– De nézd a jó oldalát – Gyima a mellkasát ütögette. – Legalább meg-
tarthatjuk ezeket a mintás trikókat. És a terepvászon naci! – azzal Szolomon combjára csapott.

– Ja, hála érte az arab piacoknak és az ott kufárkodó kisgyerekeknek, akik a varrógépeknél gürcölnek, pedig iskolában lenne a helyük. Amúgy meg annyira tűnik eredeti amerikainak, mint a falafel.

– Khaladzi úgysem veszi észre. Fizikus.

– Viszont egyszer már járt Amerikában. Te sosem.

Gyima rosszállóan nézett rá. Szolomont a gyorsított Szpecnaz-kiképzésről is majdnem kivágták a viselkedése miatt. Már az első nap látszott rajta, hogy zúrós alak. Mindig félszeg, állandóan provokálta a kiképzőit, és mindenre volt jobb ötlete. Folyton panaszkodtak rá Gyimának, Paljovnak, majd megint Gyimának, csak többet. Viszont Gyima egyedül önmagát okolhatta emiatt. Ő fedezte fel Szolomont, úgyszólván ő tépte ki a szeles kandahári hegyek földjéből, még az értelmetlen orosz megszállás utolsó napjaiban. Ő is a számos útra kelt fiatal egyike volt, aki Afganisztánba sereglett, hogy szembeálljanak a megszálló Gonosz Birodalommal. Gyima, beépített ügynökként, felfigyelt a fiú tehetségére, és rövid úton beszervezte őt. Nyugalma, fegyelmezettsége, hihetetlen készsége az idegen nyelvekhez, továbbá különös kegyetlensége mind értékes adottságnak számított. A GRU-nak, sőt egész *Oroszországnak* szüksége volt rá, mint azt Gyima bőszen bizonygatta. Mondták neki, hogy rendben. A kétéves kiképzés után rád bízunk. Most pedig elérkezett Szolomon első bevetése, és Gyimában kétségek merültek fel.

A hotelől néhány tömbnyire szálltak ki a taxiból, elsétáltak a szálló mellett, végül megtalálták a lebombázott parkolót. A sűrű szmogban ettől a rövid sétától is patakozott Gyimáról a verejték. A Peugeot-nak egyelőre nyoma sem volt, viszont felfigyelt szemben egy talponállóra. Mintha mágnes vonzotta volna, Gyima egyenesen bement, lecsapott egy ötdolláros bankót a pultra, és rendelt egy dupla vodkát.

– Te mit iszol?

Szolomon az ajtóból figyelt.

– Csak vizet.

– Te sosem bűnözöl?

Szolomon üres tekintettel válaszolt, mintha azt mondaná: „*Úgy nézek én ki?*”, és ettől Gyima ismét kellemetlenebbül érezte magát.

A pult feletti állványon kicsi, fekete–fehér tévé állt. A házi őrizetből szabaduló Gorbacsovot mutatták, korábbi hatalmától megfosztva, megalázottnak. A nagy reménység reménytelenséggé vált, amint széthullott körülötte a Szovjetunió, ahogy az általa kezdeményezett változások kezdtek kicsúszni a kezéből. Mi lesz ennek a vége? Gyima csak káoszt látott a jövőben. Korántsem azt a nagyra törő szocialista álmot, amelyet Szolomonnak ígért a csatlakozásakor.

– Talán Khaladzi visszajuttathat minket a csúcsra – Gyima megtapogatta a kabátja alatti dudort. – Gondolj csak bele: szállítható nukleáris energia!

Szolomon nem értette az iróniát, és aznap először kissé kikerekedett a fiú szeme. Az ötlet tényleg megragadta a fantáziáját, ahogy Paljovot és a vezetőket is feltűzelhette Moszkvában. Gyima közben ismét lecsapott egy ötdollárost, és ugyanazt kérte.

Előre szólt Paljovnak, hogy gond lesz, és amint a Peugeot befordult az utcába, egyből látta a bajt. A jármű lassan hajtott, szinte meg is állt, amikor az egyik kerekével áthajtott egy nagyobb kátyún. A kocsis tömve volt.

– Basszus. Itt van vele az egész család.

Friss karcolás húzódott végig a tragacs oldalán, felfedve a csillogó fémet, az első lökhárító bal széle pedig előregömbült, valószínűleg tolatásnál akadhatott bele egy másik autóba. Bizonytalanul kanyarodott le az útról, az alváz alja leért, ahogy a járdaszegélyre felhajtva megállt.

– Várj! – szisszent Gyima Szolomonra, aki már indult volna át az úttesten.
– Ellenőrizzük, hogy nem követik-e.

A második vodka így utólag mégsem esett olyan jól.

Az úttest túloldaláról jól látták Khaladzsi a kormány mögött, mellette pedig a feleségét, aki teljes pánikban, a fejét forgatva nézelődött.

Ezzel lóttak a tervnek, gondolta magában Gyima. Volt egyáltalán B terv?

Semmi sem jött utánuk az utcán, úgyhogy Gyima és Szolomon elindult az autó felé. Amint Khaladzsi észrevette őket, kipattant a kocsiból. Inas férfi volt, inggallérja is túl nagy, látszott cingár nyakához képest.

– Üdv, üdv. Jöjjenek!

A fickónak fogalma sem volt a helyzetről! Gyima mutatta neki, hogy higadjon le, és szálljon vissza a Peugeot-ba. Közelebb érve látták, hogy a hátsó ülés zsúfolásig van gyerekekkel.

Gyima érezte, ahogy a gyomra felkavarodik.

– Meg kell ölnünk őket – jelentette ki Szolomon. – Először elkábítjuk a fickót, a többit meg kiszedjük a kocsiból. Sosem fogja megtudni, mi lett velük.

Megint egy rohadt kudarc! De bármennyire is dühös volt Paljovra, Gyima jól tudta, egyedül magát okolhatja azért, hogy elvállalta a küldetést. Egyszerűen ellenkezett volna a természetével, hogy nemet mondjon – különösen ezekben a nehéz időkben, amikor a munkáltatók gond nélkül rúgják fel a régóta bevett szokásokat.

Khaladzsi már benn ült a kocsiban, lehúzott ablaknál, és düllődő szemekkel leste a fejleményeket. Az egyik gyerek a hátsó ülésen bömbölni kezdett.

– Khaladzsi úr, én vagyok Dave – kezdte Gyima.

– Dave... – ismételte meg Khaladzsi, szigorúan méregetve az embert, mintha összevetné a névvel. – Az üzenetben Deanról írtak.

A fenébe! Mit is beszéltek meg? Dave, Dean, Gyima, egyre megy. A tudata elhomályosult. Talán mégsem volt olyan jó ötlet az a vodka. Vagy kellett volna egy harmadik kör? A feleség közben áthajolt Khaladzsi felett, Gyimát méregette a fátyla mögül, majd ingerülten szólt férjéhez fárszi nyelven.

– Érzem a piát a leheletén!

Hirtelen Szolomon is ott termett Gyima oldalán, arrébb tolta őt az ablaktól, és szélesen mosolygott rá, mintha azelőtt sosem látta volna.

– Üdvözlöm a családot, hogy vannak? Az én nevem Dean, és én fogom elkísérni önöket az úti céljukhoz. Hölgyem, kérem, szálljon ki egy pillanatra a kocsiból, a kicsikkel együtt.

Hogy Szolomon a továbbiakban milyen szöveggel próbálta volna eladni magát, azt már sem Gyima, sem Khaladziék nem tudhatták meg, mert a következő pillanatok eseményei gyorsan feledtették esetlen fedőtörténetét. Két új, bár koszos Chevy Suburban tűnt fel a semmiből, majd lefékeztek az út közepén. Kicsapódott nyolc ajtó, és kiszállt nyolc fehér férfi, mind-egyik trikóban, rövidnadrágban és napszemüvegben, kezükben fegyverrel. Négyen elindultak, a másik négy fedezte őket, ketten közülük Gyimát vették célba. Khaladzi felesége olyan élesen sikoltzott, hogy Gyimának csengeni kezdett a füle.

Szolomon ekkor már nem állt mellette, a baj első jelére észrevétlenül elrejtőzött a parkoló kocsik közé.

– Kezeket fel, cowboy – kiáltotta az egyik napszemüveges, és a nyomaték kedvéért arabul is megismételte a parancsot. Gyima esetlenül előkaparta a 45-ösét, célzott, és meghúzta a ravaszt, de nem talált. Újból célra tartott – és beragadt a fegyvere. A másodperc tört részével később pedig már a kezében sem volt – csak az ömlő vért látta. A Jenki egyetlen lövéssel kilőtte a markából a pisztolyt. Gyima a földre vetette magát, miközben az amerikaiak átértek az autó túloldalára, kinyitották az ajtókat, és benyúltak az utasokért, a demokrácia szerető keblére ölelve a Khaladzi család tagjait. Gyima Paljovot átkozta az ostoba, félresiklott tervért, az alulpénzelt küldetésért, átkozta a rohadt 45-öst, az egy-két-túl sok vodkát, meg úgy általában mindent a szaros kis életében.

Ekkor valami megmozdult egy parkoló Datsun és egy Mercedes között – az ott bujkáló Szolomon pozícióba helyezkedett. Közben Gyima a Peugeot alatt átnézve észrevette, hogy az egyik amerikai az autót megkerülve megindult felé, biztos le akarta zárni az ügyet. A még ép jobb kezével előhalászta nadrágja jobb zsebéből Berettáját, és rálőtt az amerikai lábára – pont, amikor az ellépett.

Aztán ajtók csapódását hallotta, ahogy az amerikaiak visszavonultak.

– A család biztonságban. Mehetünk, indulás!

Inkább legyen halott, mint hogy az amerikaiak kezére kerüljön. Gyima ezt nem mondta Szolomonnak, de nem is kellett. Bizonyára tisztában volt ezzel. A megjelölt lőszeres, a család... Ekkor belépdelt a képbe az amerikai, őt próbálta Gyima az imént lábon löni. Széles álla volt, gringóbajsz, és tükröződő napszemüveget viselt.

– Komcsi kutya – azzal az amerikai elvette tőle az M9-ét, és a saját pisztolyát fogta rá. Szinte felrobbant közöttük a levegő.

Az amerikai térdre rogyott, homlokát szétvetette a tarkóján behatoló lövedék. Szája tökéletes kör alakot formált, mintha dalra nyílt volna.

Egy másodpercig még egyensúlyban maradt a teste, majd rádőlt Gyimára, és a földhöz szegezte őt, miközben szétronsolt fejének tartalma lassan csorgott az orosz arcára.

Ezután több lövés is érkezett Szolomon pozíciójából. Ordítózás, kiabálás: „húzzunkinnenafaszba!”, majd újabb ajtócsapódások és csikorgó kerek-
kek – aztán néma csend.

Szolomon félrelökte a holttestet Gyimáról, letörölte társa arcát a hamisított trikóval.

Gyima fellélegzett.

– Elkaptad Khaladzsit? Nem hagytad, hogy elvigyék, ugye?

Szolomon kimért lassúsággal megrázta a fejét.

– Hogyhogy?

Erre megbökdöste az amerikai hulláját a bakancsa orrával.

– Vagy Khaladzsit lövöm le, vagy ezt.

Gyimának kellett néhány másodperc, hogy leülepedjenek benne Szolomon szavai.

– Megmentetted az életem.

Szolomon nem szólt semmit, csak dühödtt megvetéssel nézett. Végül bólintott.

– Tudom. Elbasztam.

1

Moszkva, 2014

Gyima kinyitotta a szemét. Kellett néhány másodperc, amíg felfogta, hol van, és mit keres ott. Pedig mondták, hogy a hívás bármikor érkezhetsz. Nem sokkal múlt hajnali három. Bulganov mély, fáradt hangon szólt. Megmondta, mikor és hol. Útbaigazítással folytatta volna, de Gyima félbeszakította.

– *Tudom az utat.*

– *Csak ne cseszd el, rendben?*

– *Nem fogom. Ezért béreltél fel engem* – azzal Gyima letette.

Fél őt. Milyen idióta időpont egy lány és egy bőrröndnyi pénz cseréjére! De itt nem ő hozta a döntéseket. „Ne feledd, te csak közvetítesz” – mondta Bulganov, nehezen leplezett fájdalommal.

Gyima felhívta Krollt, húsz percet kért. Aztán hideg zuhanyt engedett, és a víz alá erőltette magát, amíg teljesen ki nem mosta szeméből az álmos-ságot. Megtörölközött, felöltözött, és bevágott egy Red Bullt. A reggeli ráér. Még egyszer utoljára ellenőrizte a bőrrönd tartalmát. A pénz rendben volt: amerikai dollár, pontosan ötmillió, zsugorfóliázva. Meredeken emelkedett a kiskirályok lányainak árfolyama. Bulganov eredetileg hamis pénzzel akart fizetni, de Gyimának sikerült lebeszélnie erről – ne trükközzön, különben nincs üzlet. Az összeg amúgy is töredéke volt a férfi vagyonának – persze attól még megpróbálta lealkudni az árat. A gazdagok borzasztó kicsinyesek tudnak lenni, ezt hamar megtanulta – főleg az öregek az egykori Szovjetunióból. A csecsenek viszont nem alkudoztak. Amikor elküldték postán a lánya egyik körmét, Bulganov összeomlott.

Gyima belebújt a pufajkájába. Golyóálló mellényt nem viselt: értelmetlennek tartotta. Csak nehezíti a mozgást, ha pedig meg akarnak ölni, úgyis a fejre céloznak. Lőfegyvert és kést sem vitt magával. Egy efféle cserénél a bizalom a legfontosabb.

Leadta kulcskártyáit a recepción. A csinos barna lány nem mosolygott, csak a bőrröndöt nézte.

– Messzire utazik?

– Remélem, nem.

– Akkor hamarosan visszavárjuk – mondta a lány, meggyőződés nélkül.

Az utcák még sötétek és üresek voltak, kivéve a télről megmaradt hókapucokat. Persze sokkal jobban szerette a frissen hullott moszkvai havat: az mindig lekerekítette az éleket, elfedte a szemetet és mocskot, néha a részegeket is. De ilyenkor áprilisban már csak a fagyott halmok maradtak meg a betonba kapaszkodva, kusza sáncokká összeállva, mint amelyeneket a katonai iskolában is ásniuk kellett. A magas, szürke épületek belevesztek az alacsony felhőkbe. Úgy érezte, mégsem ért véget a tél.

Egy viharvert BMW tűnt fel, gyenge fénysugara szétszóródott a jég-tömbökön. A kerekei kissé megcsúsztak, ahogy lefékezett Gyima előtt. Látszott, hogy jobb sorsra érdemes donor autókból építették újra, Frankenstein szörnye volt kocsiban.

Kroll széles vigyorral üdvözölte.

– Reméltem, ez majd eszedbe juttatja az elveszett fiatalságod.

– Melyik részét?

Gymát nem kellett emlékeztetni: unalmasabb perceiben mindig feltöltak benne a régi idők emlékei – ezért is tett meg mindent azért, hogy sose unatkozzon. Kroll kiszállt a kocsiból, kinyitotta a csomagtartót és beemelte a bőröndöt, ezalatt Gyima beült a volán mögé. Savanyú káposzta illata és cigiszag terjengett – persze Trojka. Kroll sosem szívott Marlborót. Úgy volt vele, hogy akkor már inkább orosz dohánytól kapjon rákot. Gyima végignézett a szakadt hátsó ülésen: egy hálósák, gyorskajás dobozok és egy Kalasnyikov. A legszükségesebb dolgok az élethez.

Kroll is becsúszott a kocsiba, látta Gyima arckifejezését.

– Ebben a kaszniban laksz?

Kroll vállat vont.

– Kidobott a csajom.

– Megint? Azt hittem, értesz a szóból.

– Az őseim is jurtákban éltek, látod, erre halad a világ.

Gyima csak annyit mondott, hogy biztos a nomád mongol vére miatt nem való neki a családi élet, de mindketten tudták, hogy más van a háttérben. Ez a sorsa annak, aki túl sokat élt, túl sokat látott, túl sokat ölt. A Szpecnaz kiképezte őket minden váratlan eseményre – csak a normális életre nem.

Gyima a hátsó ülés felé biccentett.

– Tudod, Kátyának magasak az elvárásai. Ha benéz ide, talán még úgy dönt, hogy inkább az emberrablókkal marad.

Sebességbe tette az automata váltót, és elindultak; a kocsi fara csúszkált a kásás jégen.

Kátya Bulganovát fényes nappal rángatták ki metálsárga Maseratijából. Persze egy ilyen verdára akár ki is írhatta volna: „*Gazdag a papám! Raboljatok el!*” A testőrét egyszerűen halántékon lötték, esélye sem volt, hogy észlelje, mi történik. Az egyik szemtanú szerint egy fiatal lány volt a tettes, aki Kalasnyikovot lóbált a kezében. Egy másik leírás szerint két, feketébe öltözött férfi követte el a bűncselekményt. Ennyit a szemtanúkról.

Gyima egyébként kicsit sem sajnálta Kátyát vagy az apját. Viszont Bulganovnak sem együttérzés kellett, és nem is csak a lányát akarta visszakapni. A lány mellett bosszút is akart: „Legyen üzenet ez az alvilágnak: velem ne baszakodjon senki! És ezt ki közvetíthetné jobban, mint Gyima Majakovszkij?”

Egyébként Bulganov is szolgált a Szpecnaznál. Abba a generációba tartozott, amely a saját idejét kivárva szabad rablást folytathatott Jelcin évei alatt. Bőven kivette belőle a részét. Gyima mindig is utálta az ilyeneket, de közel sem annyira, mint az őket követő szürke, unalmas menedzsereket. Korábbi főnöke, Kuscsen egyszer be is szólt neki: „Nem tetszik a stílusod, Gyima. Kicsit visszafoghatnád magad.”

Gyima persze sosem fogta vissza magát. Első bevetésén Párizsban kémkedett tanulóként, még '81-ben, és saját állomásparancsnokát sikerült felfednie, aki az angolokkal játszott össze. Gyima a saját kezébe vette a dolgokat, és a férfit a Szajnából halászták ki. A rendőrség öngyilkosság gyanújával zárta le az ügyet. Viszont ezt a kezdeményezőkézséget nem értékelték mindenhol. Magasabb beosztásban sokan voltak vele úgy, hogy Gyima túl jól teljesít, méghozzá túl fiatalon, így került Iránba a Forradalmi Gárda katonáit képezni. Egyik alkalommal Tebrizben, nem messze az azeri határtól két, alá beosztott újonc megerősakolta egy kazah vendégmunkás lányát. Csak tizenhét évesek voltak, az áldozat viszont négy évvel fiatalabb náluk. Gyima erre az egész szakaszt kiugrasztotta a tábori ágyakból, és felsorakoztatta a két sráccal szemben, hogy mindenki lássa, mi jár ezért. Közvetlen közel álltak hozzájuk, hogy mindenki lássa az arcukat, aztán Gyima mindkettőt föbe lötte. Többször nem volt baj a tábori

fegyelemmel. Afganisztánban még a megszállás utolsó hónapjaiban volt szemtanúja, ahogy egy orosz sorkatonna tűz alá vett egy francia ápolónővel teli autót. Ok nélkül tette – csak be volt löve valami helyi személlyel. Gyima gond nélkül nyakon lőtte a tizedest, miközben az még épp tüzelt. Estében az utolsó lövedékeket már az ég felé repítette.

Talán, ha mégis visszafogta volna magát, akkor legalább még mindig a Szcpecnaznál szolgálhatna. Civilizált hivatali körülmények között, ahol a nyelvtudását használhatja, hálából a sokévnnyi kinttartásért és kegyetlenkedésért. Nem is beszélve arról, hogy így talán visszanyerhetné valamennyire az emberségét. De miután '94-ben Szolomon átállt az ellenséghez, az végleg betett Gyima hírnevének. Valakinek el kellett vinnie a balhét. Számított rá, hogy ez történik majd? Akkor és ott nem. Utólag talán. Egyedül az vigasztalta, hogy sikerült felhagynia a piálással, és mind közül ez volt a legnehezebb feladat.

Ebben az időszakban majdnem üresek voltak az utcák, mint ahogy gyerekkorában szinte egész nap. Viszont amióta mindenki import terepjárával közlekedett, lassan elenyészett a végtelen moszkvai sugárutak hatalmasága. Csak hosszú araszolgatás után tudtak feljutni a Krimszkij hídra, mert egy leharcolt Ladába beeszállt egy Buick. Az ajtók nyitva, két férfi üvöltözik egymással, az egyik pajszert lóbál a kezében. Rendőr persze a környéken sincs. Két részeg tántorgott a gyalogúton, összedugott fejfel, mintha sziámi ikrek lennének. Gőzölgő lehetőséget látni lehetett a fagyos levegőben. Amint a BMW mellé értek, megálltak, és a kocsis utasterébe bámultak. Letűnt korok emberei voltak, és bár nem lehettek idősebbek ötven évnél, az alkohol és az elégtelen táplálkozás miatt sokkalta vénebbnek tűntek. Tipikus szovjet arcok. Gyima kelletlen empátiát érzett irántuk; na nem mintha a tudtukra akarta volna adni. Az egyik részeg motyogni kezdett valamit. Az ablakon keresztül nem lehetett érteni, de Gyima leolvasta a szájáról: „Bevándorlók...”

Ekkor Kroll megérintette a vállát – és azzal mintha a fények is megváltoztak volna.

– Egyáltalán, hova megyünk?

Elmondta neki. Kroll felhorkant.

– Szép. A lakók még az ablakaikat is eladták, ezért a hatóság inkább bedeszkáztatta azokat.

– Ez a kapitalizmus. Mindenki vállalkozik.

Krollt nem hatotta meg a dolog.

– Olvastam, hogy Moszkvában több milliárdos él, mint bármely más városban. Húsz évvel ezelőtt viszont még *milliomosok* sem voltak.

– Hát, ezen a környéken még most sincsenek.

Egyforma lakótömbök mellett haladtak el; egykor a munkások paradicsomának emlékművei, mára kábszeresek és haldoklók lakhelye.

– Óriások sírkövei – jegyezte meg Kroll.

– Ne erőltessük a költészetet: korán van még ahhoz.

Leparkoltak egy felborított Volga mellé, úgy nézett ki, mint egy hátára fordult bogár. A másik oldalon egy Merci állt, az utastere teljesen kiégett. Jól illett közéjük a BMW.

Kiszálltak a kocsiból. Kroll kinyitotta a csomagtartót, és benyúlt, de Gyima arrébb tolta őt.

– Vigyázz, meg ne húzd a hátad.

Kivetta a bőröndöt, és a kerekeire fordította.

– Nagy csomag.

– Sok pénz.

Gyima odaadta a telefonját Krollnak. Ő azt a vállát tapogatta, amelyiken a Baghira fegyvertáskáját tartotta.

– Biztos, hogy minden nélkül mész?

– Úgyis megmotoznak. Legalább kivívom az elismerésüket.

– Ja, értem, eljátszod a keményfiút. Miért nem ezzel kezdted?

Ezután összenéztek, azzal a tekintettel, amelyről tudták, akár az utolsó is lehet.

– Húsz perc – mondta Gyima. – Ha késnék... gyere értem.

A lift rég megadta magát, az ajtaja félig nyitva, egy összetört bevásárlókoszra szorulva. Gyima kénytelen volt visszatolni a bőrönd húzófogantyúját, majd cipelhette az egészet. A lépcsőház büzlött a hűgyszagtól. A korai időpont ellenére az épületben már zajlott az élet, tompán dübörgő rapzenével és családi veszekedésekkel. Ha lövésekkel zárul egy vita, a lakók meg sem hallják, de nem is érdekelte volna őket. Egy kisfiú sétált el mellette, nem lehetett több tízévesnél. Deformált fején, lapos arcán Gyima hamar felismerte a magzati alkoholszindróma jellegzetességeit. Kapucnis pulcsijának zsebéből egy pisztoly markolata lógott ki, kesztyűt nem viselt, fehér kézfejére egy sárkányt tetováltak. A gyerek megállt, a bőröndre bámult, majd Gyimára, erősen gondolkodóba esve. Íme a posztsovjét fiatalság díszjele, futott át Gyima agyán.

Azon tűnődött, tényleg jó ötlet volt-e fegyver nélkül jönni. A gyerek fapofával továbbállt.

A fém lakásajtó tompán kongott, ahogy Gyima az öklével dörömbölt rajta. Semmi. Megint rácsapott. Végül félméternyit kinyílt, és a résben két pisztolyos tűnt fel, egyfajta helyi üdvözlési ceremóniaként. Hátrébb állt, hogy lássák a bőrröndöt. Észrevette, hogy az ajtó mögött rejtőző két alak símaszkat visel. Hátrébb léptek, és beengedték. A lakásban sötét volt, csak az asztalon égő gyertyák kölcsönöztek egyfajta kísérteties fényt. Izzadság és égett szag terjengett a forró, száraz levegőben.

Az egyik férfi Gyima homlokához nyomta a pisztolyát, míg a másik, alacsonyabb fickó megmotozta őt, menet közben a heréit is megszorogatva. Gyima kényszerítette magát, hogy ne rúgjon belé. Erővel tartotta a lábát a földön, nehogy elhamarkodottan tegyen valamit, mielőtt jobban felmérte volna a helyzetet. Az alacsony srác a húszas évei végén járhatott, balkezes volt, és a bal lába kissé merev. Nehézkesen hajlott, vélhetően az alsó hasüreg vagy a csípő sérülése miatt. Jó tudni. A magasabb, ha kihúzta magát, megvolt vagy két méter, fiatalabbnak és sportosabbnak is tűnt, viszont terroristaként ő is nehezen juthatott megfelelő élelemhez, és a testedzést is biztosan mellőzte. Az arcukról többet is leolvashatott volna, de a munkája során jól megtanulta, hogyan mérje fel az embereket pusztán a mozgásuk és testbeszédük alapján. A maszk pedig a gyengeség jele – azért ez is számít. A ráfogott fegyver is remegett kissé: tapasztalatlanság.

– Elég volt.

A félhomályból zúgó hangot, majd az azt követő halk, betegesen hörgő kuncogást azonnal felismerte. Egyre tisztábban látta a szobát: teljesen üres volt, leszámítva a gyertyákkal megrakott alacsony asztalt, egy pizzásdobozt, három üres Baltica sörösdobozt, két darab régi APS Sztecskin géppisztolyt és a hozzájuk tartozó néhány tartalék tárat. Az asztal mögött egy nagy, vörös műanyag dívány lapult, ránézésre valami bordélyból származhatott.

– Megöregedtél, Gyima.

A dívány recsent egyet, ahogy Vatszanyev lábra segítette magát a botja segítségével. Alig lehetett ráismerni. Tépett haja megőszült, bal arca súlyosan megégett, a füléből is alig maradt valami a fényes, ólomszürke heg alatt, amely szinte a szája sarkáig ért. Hagyta eldőlni a botját, és

kitárta karját, göcsörtös ujjait hajlítgatva. Gyima előrébb lépett, hagyta, hogy átöleljék. Vatszanyev csókot nyomott mindkét orcájára, majd hátrált néhány lépést.

– Hadd nézzelek!

Vigyorgott, a fél felső fogsora hiányzott.

– Legalább viselkednél terrorista módjára. Olyan vagy, mint a nagybácsim.

– Látom, te is kezdesz öszülni.

– De legalább megvannak a fogaim és mindkét fülem.

Vatszanyev ismét kuncogott egyet, és megrázta a fejét, fekete szeme szinte beleveszett redős bőrébe. Gyima sok embert látott már élet és halál között. Úgy tűnt, Vatszanyev az utóbbihoz áll közelebb. Kiengedett egy hosszú sóhajt, rövid pillanatra ismét bajtársak voltak, öreg szovjet harcosok, együtt a Magasztos Ügyért.

– A történelem nem volt kegyes hozzánk, Gyima. Iszunk a régi időkre? – majd színpadias mozdulattal az asztalon álló, félig üres üvegre mutatott.

– Leszoktam róla.

– Áruló.

Gyima jobbra nézett, és két holttestet vett észre. Mindketten nők voltak, félig letakarva egy pokróccal, egyikük arca túlzottan, babaszerűre kisminkelve – mármint amelyiknek még megvolt az arca.

– Kik ezek?

– A korábbi lakók. Késtek a laktérrel.

Ezzel máris visszatértek a jelenbe. Vatszanyev hátrébb lépett, hogy ne takarja a díványra vetett, összekötözött csomagot.

– Hadd mutassam be a vendégünket.

Kátya most kicsit sem emlékeztetett azokra az elbűvölő fényképekre, amelyeket Gyima látott róla. Vérteljes kapucnija nagyjából takarta az arcát, a bőre tele zúzódásokkal, szemfestékét elmosták a könnyei és kimerültsége. A bal mutatóujjára kötözött szürke rongyot sötét, barnásvörös folt itatta át. Üres tekintete találkozott Gyimáéval. Szokatlan érzés: a férfiba belehasított a szájalom.

– Tud járni? Mert nem akarom lecipelni a lépcsőn.

Vatszanyev is szemügyre vette a lányt.

– Jár és beszél, sőt tán még bölcsebb is lett, megismerve a nyomort.

Kátya mélyen Gyima szemébe nézett, a tekintetét lassan balra vezette egy ajtóig, majd vissza Gyimára. A férfi az agyába véste, hogy ezt később

megköszönje neki – már ha egyáltalán lesz később. A bőrrönd felé mutatott. Azt akarta, hogy mihamarabb elkezdjenek számolni.

– Mohó lettél öregkorodra, Vatszanyev. Vagy ez lesz a nyugdíj?

Vatszanyev a pénzesbőrröndre pillantott, majd elgondolkozva bólintott.

– Gyima... Az olyanok, mint mi, nem vonulnak nyugdíjba. Különbömit keresnél ebben az elhagyatott szarfészekben, ilyen istentelen órán?

Egymásra néztek, lassan semmivé váltak a kettejüket elválasztó évek. Vatszanyev odacsoszogott mellé, megveregette a vállát.

– Gyima, Gyima! Haladnod kellene a korrallal. Folyton változik a világ. Felejtse el a múltat, és azt is, ami itt van. Az elkövetkezendők mindent megváltoztatnak, hidd el.

Krakovga köhögni kezdett, a csupaszi ínyét láttatva az egykori fogai helyén.

– Amiben most élünk, az amerikaiak úgy hívják, az Idők Végezte... persze nem olyan értelemben, ahogy azt te gondolnád. Itt már nem számíthatsz Istenre, én mondom. Csak három betű: P – L – R. Ideje leporolnod a fárszi nyelvtudásod, barátom!

Az iraki háború során még együtt szolgáltak Iránban bajtársakként és vetélytársakként. Gyima intette Vatszanyev szabadon engedését az iraki fogságból, de egy perccel sem korábban, mint hogy megbillogozták volna a hátát, és letépték volna a körmeit. Tartották a kapcsolatot a szovjet birodalom széthullását követően is, ám miután Groznij orosz megszállás alá került, Vatszanyev az ellenálláshoz csatlakozott. Most itt álltak egymással szemben egy halott prosti lakásában, mint zsoldos és terrorista – jól menő üzletág volt mindkettő.

Gyima hirtelen megpördült, a két símaszkos felugrott. Lehajolt, és szét húzta a bőrrönd cipzárját, és mint a zugárus, aki nagy hévvel mutogatja a csempészárut, felhajtotta a bőrrönd fedelét, hogy láthassák a szépen köteget dollárokat. Bulganov persze mind vissza akarta kapni, de ezt majd Kroll intézi. A símaszkosok nem hittek a szemüknek. Jól van, ez is az ártatlanságuk jele. Vatszanyev viszont oda sem nézett.

– Nem akarod megszámolni?

Feldúlt válasz érkezett.

– Azt hiszed, nem bízok egy régi bajtársamban?

– Ez Bulganov pénze, nem az enyém. A helyedben az utolsó bankóig ellenőrizném, előlről-hátulról.

Vatszanyev mosolygott a viccen, majd biccentett a fiúknak, akik letérdeltek, és buzgón nekiláttak a vastag pénzkötegeknek. Kissé enyhült a hangulat a szobában. Gyima közben arra lett figyelmes, hogy sötét folt terjed a halott ribancokra hajított pokróc alól.

Az alacsony csecsen eltette a pisztolyát, a másik viszont a padlóra helyezte a sajátját, a bal térde mellé. Két méternél is közelebb volt. Gyima már csak arra volt kíváncsi, hogy ki vagy mi lehet a szomszéd szobában. De nem húzhatta az időt: most vagy soha!

– Pisálnom kell. Hol a budi?

Azzal Gyima előrevetette magát; úgy tűnt, mintha átesett volna az asztalon, amelyet fel is borított. Hatalmas erővel zuhant rá a fiatalabb gazficóra, aki úgy összecsucsklott, mint amikor egy könyvet csapnak be. Ahogy földet ért, Gyima két kézzel kapott a padlón heverő pisztolyért, egyik kézzel kibiztosította azt, a másikkal hátrahúzta a sínt. Nem is emelte a fegyvert, csak tüzelt, és combon lőtte az alacsonyabb emberrablót. A férfi hátrátántorodott, jobb célpontot nyújtva Gyimának. A következő pillanatban szétrobbant az ornyerge, repültek a véres cafatok. Gyima, a fegyverét lefelé tartva, még egyszer tüzelt, ezúttal az alatta fekvő férfi lágyékhajlatába; érezte a dörrenést és az elernyedő testet. Pillanatnyi megállás nélkül átvetődött a pénzzel teli nyitott bőröndön, be a sarokba, átellenben a nyitott ajtóval. Visszanézve viszont csak az üres díványt látta. Vatszanyev a fellökött asztal mögött hasalt, a botjával próbálta közelebb húzni az egyik pisztolyt. Gyima egy egész másodpercig tétlenkedett, a régi bajtársi becsület emléke miatt nem bírt löni. Összeszedte magát annyira, hogy golyót eressen Vatszanyev vállába.

Kátyát viszont sehol sem látta. Talán átmenekült a másik szobába, és ott keresett menedéket? Vagy magával hurcolta volna az ott rejtőzködő személy? A válaszra nem kellett sokat várnia. A lány felbukkant az ajtóban, fejét hátraszegve, az újabb megrázkódtatás eltorzította az arcát. Közvetlenül mögötte egy másik, félig takarásban lévő figura látszott, ő még fiatalabb lehetett. Nem volt kérdés, hogy kicsoda: az apjától örökölt fekete szemét porcelán babaarc ölelte körül. Gyima hamar rájött: ez Nyísa, Vatszanyev lánya a legutóbbi feleségétől, és meglehetősen tizenhat éves. Pedig Nyísának megadatott a döntés lehetősége: Amerikába utazhatott volna az édesanyjával, tanulhatott volna a Harvardon. Helyette viszont itt maradt, nem szabadulhatott apja keserves küzdelmétől. Közben ránézett

Vatszanyevre. Ő nyitott szemekkel figyelte a lányát, túl a bőrröndnyi pénzen, amely már soha nem lesz az övé.

Gyima a lányra szegezte tekintetét. Amaz Kátyát használta fedezékként, egyik kezével erősen markolta annak haját, a másikkal pedig kenyérvágó kést nyomott a torkához. Fél másodperc is eltelt. Gyima volt már hasonló helyzetben, került szembe Nyísánál is fiatalabbakkal. Egyszer egy nyolcéves fiúval Észak-Afganisztánban, aki szinte egybeforrta a gépfegyverével. Valamikor régen pedig egy kislánnyal, aki képzett mesterlövész volt, és saját besúgó apját kellett volna lelőnie. Egy tetőn álltak, és sarokba szorította a lányt, az épület lángokban állt alattuk. Gyima még egyszer utoljára megpróbálta rábeszélni őt az átállásra, a lány azonban nyilvánvalóvá tette, hogy viszolyog az ötlettől, és nem adta fel a harcot.

Újabb fél másodperc. Itt már nem volt választási lehetőség. Nem lehetett mérlegelni, esély sem volt az egyezkedésre. Pedig az apát egykoron testvéreként szerette, és az újszülött Nyísát is tartotta a kezében. A lánynak már csak az lehetett az utolsó reménye, hogy Gyima elvétí a célt, és a lövedék Kátyát találja el, mert akkor mindenki menekülhet.

Gyima ráemelte a fegyvert. Hatalmas erő kellett hozzá, mintha valami föld alatti erőtér húzta volna lefelé a kezét. Nyísa kissé balra állt Kátyától, arcát félig takarta a foglya. Gyima először mellélőtt, azt remélve, hogy Nyísa visszaugrik a pajzsként használt lány mögé. Ismét lőtt egyet, ezúttal jobbra célozva eltalálta Nyísát, aki a hirtelen mozdulat miatt az emberi fedezéke másik oldalára került. Kátya előrerokadt, ahogy Nyísa elengedte őt, és hátraborult a sötétbe. A férfi még utánaküldött egy sorozatot a másik szobába, majd a törmeléken és testeken átlépdelve magához szorította Kátyát.

A hirtelen beálló csendben meghallotta az egyik csecsen kapkodó lélegzését. Felé fordult, és éppen lőtt volna, amikor mozgást hallott kint-ről. Amint felnézett, berobbant a bejárati ajtó. Három Kalasnyikov csöve meredt befelé, mögöttük három alak: arcuk feleslegesen kifestve feketére, sisakjuk és testpáncéljuk bevetést még messziről sem látott, vadonatúj. A helyi különleges osztag – híresen ostoba népség. Amint szembesültek az őket fogadó helyszínnel, egyszerűen lemerevedtek. Másodpercekig senki sem szólt.

– Ott fekszik – mutatott Gyima Vatszanyevre, de közben le nem vette szemét a férfiakról. Hallotta, ahogy Vatszanyev kínkeservvel megpróbált felállni, közben zihálva suttogetta:

- Gyima, Gyima... Ne hagyd, hogy elvigyenek...
- Az osztag egyik tagja előrébb lépett, és leengedte a fegyverét.
- Gyima Majakovszkij, velünk kell jönnie.
- Kinek a parancsára?
- Paljov főtitkár.
- Le vagyok tartóztatva?
- Nem, csak egy megbeszélésre hívták.
- Áttehetnénk későbbre? Kissé elfoglalt vagyok.
- Közben Kroll is megjelent mögöttük az ajtóban.
- Sajnálom, de nem tudtalak figyelmeztetni. Vigyem a cuccot?

Amint kiejtette a „cucc” szót, az osztag egyik tagja a pénzre szegezte tekintetét. Miközben a társa meglökte, aki azért értette, hogy Kátya is a csomag része, Gyima rámarkolt a karabélyára, és arcon vágta a fegyvertussal. Amíg a másik azt mérlegelte, hogy lecserélje-e a jó kis állását egy bőrröndnyi pénzre, bőven hagyott időt Gyimának, hogy tökön vágja egy Kalasnyikovval.

Gyima visszanézett Vatszanyevre, bólintott. Odafordult a kommandósokhoz: „Kis türelmet.” Egy utolsó pillantást vetett öreg bajtársára, majd golyót repített a fejébe.

2

GRU-főhadiszállás, Moszkva

Paljov előre-hátra hajtogatta a jelentés felső sarkát, amelyet éppen olvasott. Másik kezének két ujjával a bőrt feszítette a homlokán, mintha módszeresen próbált volna leszámolni mindenütt felbukkanó ráncaival. A szeme alatt függő bőrredők Gyimát mindig is az abrakostarisznyára emlékeztették, amelyet az igáslovak nyakába akasztottak minden télen azon a farmon, ahol az édesanyja dolgozott. A nagy, üres asztal eredetileg Paljov státusát hivatott jelképezni, de Gyimában ez pont ellenkezőleg csapódott le. Szerinte inkább jelentéktelennek és töpörödöttnek tűnt mögötte a nemzetbiztonsági főtitkár.

A lakásban történt incidens óta nem telt el két óra sem, de még a sietve összeírt jelentés is kitétt vagy húsz oldalt. Úgy tűnt, Paljov egyetlen szó felett sem siklik át, és olvasás közben egyre jobban ráncolta szemöldökét. Gyima felajánlotta, hogy röviden összefoglalja a történeteket.

– Megtakarítom a drága főtitkári idődet. Röviden: bementem, kihoztam a lányt, megtartottam a pénzt, közben mindenkit agyonlőttem. Ennyi.

– Vatszanyev értékes forrás lehetett volna.

– Valóban?

Paljov felemelte tekintetét az iratokról, mélyen a szemébe nézett.

Gyima erre nem számított. Pedig tipikus: rendet teremtész valaki helyett a káoszban, mire az hirtelen kitalálja, hogy márpedig itt arra az emberre van szükség, aki már rég egy hűvös hullakamrában fekszik felcímkezve. De teljesen mindegy, abból már úgysem húznak ki semmit. Mi ebben az újdonság?

Gyima felnevetett.

– Talán ha megnyesgettük volna a másik fülét. Vagy ha egyenként lenyisszantjuk a csökött ujjait. Ha levágjuk a lábát és a golyóit, s a tőkét palacsintában szolgáljuk fel neki, akkor sem mondott volna semmit. Nem tűnt fel, hogy ez egy csecsen?

– Itt van még, ami az embereimmel történt. Arra mi a magyarázat?

– Mit magyarázzak?

Kezdett fárasztó lenni. Gyima nem várt kitüntetést, sem hogy a dicsőségét zengjék a Szentpétervári Filharmonikusok, de hogy színlelt hálát sem érdemelt Paljovtól?

– Úgy értesültem, összeverték őket egy váratlan és nem provokált támadásban.

Gyima alig bírta türtőztetni magát.

– A fantáziára bízom! Ez egy vicc. Ha otthagynom azokat a majmokat, még megerősokolják a lányt, és lelépnek a pénzzel. Inkább köszönetet mondanál, hogy kiszűrtem a kötelékből a korrupst elemeket!

Talán nem történt még hasonló eset? Egyre aszottabbnak tűnt az ember az íróasztal mögött. Gyima végigjáratta tekintetét az irodán. Még sosem járt a GRU új „Akváriumában”, amelyet maga Putyin adott át 2006-ban, és nagy bölcsen a régi székház közelébe építették. Azt mondjuk senki sem tudta, honnan kapta az épület a nevét – mert belátni aztán nem lehetett. Egy közkezdvelt elmélet szerint onnan a név, hogy ebben az épületben találták ki a szimulált vízbe fojtást. Akárhogy is, minden ravasz próbálkozás ellenére sem sikerült lemosni magukról a gúnynevet.

A külföldi bútorok és modern technológiák jelenléte igazán mellbevágó volt: olasz karosszékek, Apple számítógépek, a falon pedig egy kissé megfakult kópia egy Nattier-festményről, Nagy Péter cár portréjáról. Az ablakban pedig egy igazi, élő növény. Egy hosszú évek után hazaköltöztetett ügynöknek talán meg lehetett bocsátani, ha nagy hirtelenjében nem tudta, épp melyik országban lehet. Persze a füstüveg ablakok és a keringetett levegőbe vegyülő savanyú káposzta szaga nem hagyott kétséget.

Gyima a vastag akta felé biccentett, amelybe Paljov annyira belemerült.

– Ha az a jelentés tényleg erről az esetről szól, akkor elismerésem a személyezeted élénk fantáziájáért. Pedig az egész nem tartott annyi ideig, mint elolvasni azt a sok papírt.

Paljov nem válaszolt, inkább ismét lenézett, és folytatta az olvasást. Gyima már bánta, hogy nem ugrott be reggelizni valahová. Hat halott, két sérült, és még fél tíz sem múlt.

A lövöldözést követően, miután kísértáltak a lakótömbből, egy páncélozott GAZ terepjáró – az legalább orosz – és egy szolgálati Audi várta

őket, műszerfalán kék fény villogott. Még két marha ugrott ki az Audiból, Krollnak akartak segíteni a bőröndcipelésben, ő viszont néhány jól irányzott ökölcsapással próbálta elvenni ettől a kedvüket. Azok persze nem értettek ebből, úgyhogy Gyimának is a kocsihoz kellett csapnia párszor a fejüket. Egy másik Kátyát akarta megragadni, annak a csomagtartó fedelét csapta a kezére.

Gyima ezután elkötötte a terepjárót, majd leszállította Kátyát és a pénzt a hálás papának. Végre egy elégedett ügyfél. Egyébként biztatta Krollt, hogy nyúlja le nyugodtan az Audit – csúcskategóriás kocsit volt, ülésfűtéssel, beépített Bose hangrendszerrel, és egy tüneményes bézs bőrgyűrű is volt a szivargyújtó végén. Kroll erre azt felelte, hogy nem szereti a hangos zenét, meg amúgy is, túl macerás kiiktatni a kocsiból a nyomkövetőt.

Sötét volt még, úgyhogy Gyima felkapcsolta a szirénát és a kék villogót, majd azzal szórakozott, hogy csapatta neki a szembejövő forgalomban – utólag belegondolva ez mintegy metafora a saját életére. Az is eszébe jutott, hogy kihagyja a találkozót Paljovval, ám végül engedett a furdalo kíváncsiságnak. Rég volt már, hogy korábbi mestere bármit is kért volna tőle. Csodálkozott, hogy egyáltalán emlékeztek még a nevére. A híres „tankálló” kapunál az őt csak intett a terepjárónak, hogy haladjon tovább. Meg sem nézte, ki ül a volánnál. Aggasztó biztonsági hiányosság. A kocsit letette a helyettes gemkapocsügyi segédtitkár vagy valami hasonló beosztott parkolóhelyére. Csak akkor bizonytalanodott el egy pillanatra, amikor bemutatkozott a recepción, a csinos asszisztens pedig ijedt arccal fogadta mindezt. Hogy a parkolóhely? Már épp készült egy frappáns válasszal, amikor a lány mereven egy teljes alakos tükör felé biccentett. Arcát még az egyik szétrobbant emberrabló vére borította, valószínűleg az első.

– Elnézést – vágta ki magát. – Zűrös reggelem volt.

A lány belenyúlt a táskájába, és elővett egy csomag babakendőt. A férfi mosolygott.

– Ez mindig jól jön.

– Mindennap – volt valami játékoság a lány sötét szemében. – Ikrek.

Egy kősa pillanatig azt remélte, hogy a lány az ingjét feszítő formás mellemekre értette. Újabb indok, hogy elhalassza a találkozót: egy gyors menet az íróasztalon bőven kárpótolta volna a kihagyott reggeliért. Aztán megtörölte az arcát, és diadalittasan lóbálta a törülőkendőt, miközben a lift felé haladt.

Paljov lassan befejezte az olvasást. Levette szemüvegét, mutató- és hüvelykujjával megdörzsölte szemét, mintha csak el akarná tüntetni mindazt, amit az imént olvasott. Azután Gyimához fordult, és a fejét rázta.

- Mennyit fizetett ezért Bulganov?
- Csak szívességet tettem. A régi idők emlékére.
- Hát igen, a régi idők.

Távoli, szomorú pillantás sejlett fel Paljov szemében, mintha visszaemlékezett volna az első dugására, amely jóval Leningrád ostroma előtt történhetett, de talán még magát a Nagy Októberi Szocialista Forradalmat is megelőzően.

– A régi idők. Majd leülhetnénk valamikor nosztalgiaízni néhány üveg mellett.

Egy férfi lépett be az irodába kopogás nélkül. Vékony, inas és izmos testalkatú, a negyvenes évei elején járhatott, méretre varratott angol öltönyben. Paljov felállt volna az üdvözlésére, de az öltönyös intett, hogy maradjon.

- Folytassák csak – nem akarok zavarni.

Gyima felismerte Tyimofejevet, a nemzetvédelmi és biztonsági minisztert, Paljov politikai főnökét. A férfi hirtelen kinyújtotta karját, és kezét rázott Gyimával. Ahogy a mandzsettája hátracsúszott, előtűnt Tag Heuer karórája. Tyimofejev a csinovnyikok új generációját képviselte, akiknél már megszokott volt a nyugati kiegészítők viselete.

– Örülök, hogy itt van velünk. Remélem, nem kellett elhalasztania más fontos ügyet a kedvünkért.

- Csak a reggelit.

Paljov összerezzent, ám Tyimofejev jóízűt nevetett a replikán, jó politikushoz méltóan. Erre reagálva Paljov arca is természetellenes görcsbe feszült, ahogy mosolyt próbált ráerőltetni.

- Miniszter úr, Gyima Majakovszkij igazából nem tartozik a kötelék...
- Á, egy *freelance**! – vágta félbe Tyimofejev, akcentus nélkül ejtve az angol szót. – Ismeri a kifejezést?

Gyima angolul válaszolt.

- Yes, Secretary.
- Egy ember, akit nem köt az állampolgári hűség vagy lojalitás. Ez önre is igaz, Majakovszkij?

* Itt: zsoldos

– Csak az utóbbi – válaszolta Gyima, talán túlságosan is élesen.

Paljov egyre kényelmetlenebbül érezte magát, inkább belesüllyedt a fotelébe.

Tyimofejev többször is végigmérte Gyimát.

– Nos, Paljov: meséljen nekem erről a *freelance*-ről. Nyűgözzön le a tetteivel.

Tyimofejev kényelembe helyezte magát a széles íróasztal szélénél, kezét keresztbe fonva maga előtt. Paljov zihálva mély levegőt vett.

– Született Moszkvában, apja hivatásos katona, anyja pedig egy francia kommunista szakszervezetis lánya, akit De Gaulle száműzetett. Kitűnő eredménnyel végzett a Szucarnov katonai iskolában, évfolyamában a legfiatalabbnak sorozták a Szpecnazba, de ez sem akadályozta meg abban, hogy a legtöbb tantárgyban és szakon is a legjobb legyen. Első kiküldetése Párizsban volt, ahol a kivándorolt amerikai diákközösség segítségével tökéletesítette az angolját, továbbá a francia belügyminisztériumba is sikerült behatolnia egy bájos és fiatal...

Gyima a tekintetével szakította félbe Paljovot. Az megköszönte a torkát.

– Azt követően Iránba helyezték a Forradalmi Gárda kiképzőtisztjeként.

Tyimofejevől kitört a nevetés, szájában jól látszott a drága fogászati munka eredménye.

– Ez előléptetés volt, vagy inkább büntetés?

Gyima faarccal válaszolt.

– Mindkettő. A francia állomásparancsnokom az angoloknak dolgozott, ezért kivégeztem. Mondjuk úgy, hogy az önálló kezdeményezésemet jutalmazták a kihelyezéssel.

Tyimofejev nem fejezte be a nevetést, viszont tekintete metszően hűvössé vált.

– Ó, és nem hiányoznak a régi idők?

Paljov nem szándékozott abbahagyni.

– Egy titkos balkáni küldetést követően Afganisztánba vonult, ahol szoros kapcsolatot alakított ki a mudzsáhid hadurakkal.

Tyimofejev továbbra is kuncogott, mint egy elemes játék, amit nem lehet kikapcsolni.

– Valóban válogatott feladatok. Kellemetlen alak lehetett, Majakovszkij.

Paljov erre kissé megremegett, majd összenézett a két csinovnyik – aztán csend állt be közöttük. Ez kellemetlenül érintette Gyimát, mivel a csend alatt Szolomonra emlékeztek, aki lelépett.

Gyima nem akarta felvetni a témát.

– Minden megbízatást abban a szellemben fogadok, amilyenben rám bízzák.

– Ezt biztosra veszem; akár egy vérbeli hős. Aztán mi lett? Milyen kifogással nyugdíjazták? Várjon, kitalálom. Túl gyakran kezdeményezett? Túl „kreatív” volt? Vagy váratlanul fény derült egy „hazafihoz méltatlan jellemvonására”?

Tyimofejev ezután a nemzetbiztonsági főtitkár felé fordult, és merev tekintettel nézte, mintha az ő műve lett volna, hogy Gyimát kirakták a Szpecnazból. Paljov csapott válla még lejjebb görbült a rá nehezedő nyomás és felettese rosszállása alatt.

– Miniszter úr, Majakovszkij elvtárs két kitüntetésben is részesült, tagja lett a Nyevszkij- és a Szent András-rendnek...

Tyimofejev közbevágott:

– ... „Kiemelkedő és példamutató szolgálatáért, Oroszország gyarapodására és üdvére”, egyedül Majakovszkij elvtárs nem gyarapodott vele. Jól mondom, Gyima?

– Kibírtam.

– Mindegy, akkor is méltatlan bánásmód. Elődeim mindig is rossz szemmel nézték a kiváló embereket. A közepszer volt a jelszavuk – Tyimofejev a levegőbe emelte kezét. – Mint Thraszübulosz tanácsában, aki „a kimagasló kalászfeketet leverdesve a vetés szintjét kiegyenlítette, miből kitalálta Periandrosz, hogy a jelentékeny embereket meg kell semmisíteni”.

Paljovra fordította tekintetét, aki kifejezéstelen arccal hallgatta.

– Arisztotelész – jegyezte meg Gyima.

De Tyimofejev csak most kezdett belemelegedni.

– Túl jó volt, drága Majakovszkij, és ezért bűnhődnie kellett. Ám hitelt ad hazaszeretetének, hogy mindezek ellenére nem szökött Nyugatra, jobb feltételek és lehetőségek reményében.

Közel hajolt Gyimához. Lehelete friss és mentolos volt, csöppnyi fokhagymával. Gyima már nem is kívánta annyira a reggelit.

– Mit szólna egy méltó jutalomhoz?

Megszorította Gyima vállát, lángolt a szeme.

– Meglátja, manapság sokkalta jobb feltételeket biztosítunk – versenyképesek vagyunk a biztonsági magánszolgálatokkal. Itt az esélye egy Lexusra vagy az oly régóta áhított vadászházra. Egy eldugott és

kényelmes helyre, ahová nyugodtan vihet nőket az ember: jakuzzi, műholdas pornó, ropogó tűz a kandallóban...

Mindketten Gyimát lesték, aki nem reagált. Sőt Paljov volt az, aki köhintett egyet.

– Könnyen meglehet, miniszter úr, hogy Majakovszkijt nem az efféle, öö... nagy értékű kompenzációk motiválják.

Tyimofejev bólintott.

– Egy igaz jellem, ritkán találkozni ilyennel a szép új Oroszországban.

Felállt, és lassan odalépdelt Nagy Péter képmásához, kézzel varrt cipője lágyan kopogott a padlón.

– Akkor itt a lehetőség a szolgálatra – úgy tűnt, mintha ezt a portrénak címeznék.

Hirtelen megfordult, tekintetét Gyimára szegezte.

– Lehetőséget adok nemcsak a haza szolgálatára – hanem a *megmentésére!*

Ezek a szavak sem érték el a kívánt hatást. Az öltönyösök úgysem hittek volna el, de Gyimát nem lehetett ígéretekkel meggyőzni, talán még ellentétes hatást is váltottak ki belőle. Sok hasonlót hallott már azelőtt is, a beigért dicsőség és jutalom viszont túl sokszor változott szarrá. Kordult egyet a gyomra, mintegy válaszul.

Tyimofejev hosszú léptekkel átsétált az ablakhoz, állával kifelé intett.

– Tudta, hogy az első orosz pilóta, Rozsinszkij itt szállt fel a Hodinka-mezőn?

– 1910-ben.

– És hogy II. Miklós cárt is itt koronázták meg?

– 1886-ban.

Erre már hátrafordult.

– Látja, Gyima, nem bújhat ki a bőréből. Teljes valójában orosznak született!

– Ezerkétszáz fejvesztve menekülő embert is itt mészároltak le. Azt mondják, túltengett bennük a hazaszeretet.

Tyimofejev ezt meg sem hallotta. Visszalépdelt Gyimához, kezével meg-támaszkodott a szék karfáján.

– Gyere vissza közénk egy utolsó küldetésre. Szükségünk van egy magad-fajta hazafira... a te képességeiddel, tapasztalattal és elkötelezettségeddel.

Paljovra pillantott.

– Úgy gondolom, akár szemet is hunyhatnánk a ma reggeli incidens felett.

Persze; van új bútor, új számítógép, de a fenyegetések a régiéek. A hazádnak szüksége van rá, hogy szétlövésd a tőködöt, ugye nem baj? Természetesen a saját döntésed, de ha nemet találnál mondani, akkor is el fogjuk érni, hogy meggondold magad. Komolyan, mi a francért jött ide meghallgatni ezt a baromságot, ahelyett, hogy Katarina kifőzdéjében ülne, és falná a grúz cseresznyelevélváros palacsintát? Vagy ami még jobb, miért nem keféli a recepció lányt, akinek vörös haja tökéletes keretet adott hófehér bőrének? Maga volt a megtestesült tisztaság, együtt a bűnös élvezetek ígéretével. Miért hagyta ki mindkettőt? Pedig megtette a maga dolgát, megérdemelte, hogy jól érezze magát néhány napig – vagy még tovább, a saját kedve szerint. De agya egy homályos kis szegletében mégis feléledt a kíváncsiság.

Gyima felállt, és ránézett az órájára, az üvegén még mindig volt egy kis rászáradt vérfolt; a 12-es számmal együtt mintha szív alakot formált volna. A füstüveg ablak felé mutatott, a külső irodában járkáló beosztottak szellemképeire.

– Itt egy egész hadsereg. Fiatal, életerős férfiak és nők, akik mind a nagy lehetőségekre várnak. Bármit megtennének, hogy feljebb jussanak a ranglétrán. Úgyhogy mondhattok nekem akármit, a válaszom nem. Már nyugdíjaztatok, és ez maradjon is így. Meg aztán... éhes vagyok. Szép napot, uraim!

Azzal kivonult.

Egyikük sem mozdult néhány másodpercig. Paljov „én megmondtam” tekintettel nézett a főnökére, majd a telefonért nyúlt, Tyimofejev viszont lefogta a vénember kezét.

– Hadd menjen. Lépjen túl a mai veszteségeken, és találjon ki valamit, amivel egyezsége bírhatjuk.

– Erre nem hat semmi.

– Olyan ember nincs. Mindenkire lehet hatni. Oldja meg! Még ma.

3

Esz-Szulejmánijja, Irán és az iraki Kurdisztán tartomány határán

40° C volt a Stryker csapatszállítóban, és a terjengő szagokkal sem lehetett mit kezdeni. Ez volt a harminckettedik hosszú órájuk szolgálatban, ami nem tett jót a teljes menetfelszerelésbe öltözött katonák higiénés állapotának: kevlársisak, lövedékálló védőszemüveg, hőálló kesztyű, testpáncél külön védelemmel a könyöknél és a térdnél, továbbá a ráerősített zsebekben mintegy 240 darab lőszer az M4-eshez. Olyan érzés volt, mint bezárva lenni egy páncélozott koporsóba, csak kevesebb mozgástérrel. Néhány hete még habozás nélkül a bázison hagyták volna a védőfelszerelést, de azóta változtak a dolgok.

Henry „Black” Blackburn tengerész őrmester felnyúlt, és kinyitotta az egyik nyílásfedelelet, majd egy másikat is. Mivel laza 40 kilométeres sebességgel haladtak óránként, ez nem okozott jelentős huzatot. Azelőtt padlógázzal repesztettek volna, de időközben világossá vált számukra, hogy nem az a hosszú élet titka, ha nem is látják, mibe hajtanak bele. Kidugta a fejét, és hunyorogva kémlelte a forrón perzselő tájat. Évek teltek el az iraki háború óta, de a pusztítás nyomai megmaradtak. Az újjáépítésre költött sok billió dollárból semennyi sem jutott esz-Szulejmánijja környékére, vagy ha mégis, akkor az egyszerűen eltűnt a számtalan közvetítő és alvállalkozó zsebében. El sem hinné az ember, mennyien voltak. Persze mindegyik lefölte a maga részét, csak papíron létező munkásokat alkalmaztak, a bejelentett építkezések pedig el sem kezdődtek. Persze néhány utat újraburkoltak, újrafektettek valamennyi csatornát, ám néhány hónap után ezek ugyanolyan rozszant állapotban voltak, mint azelőtt. Amint lázongás tör ki valahol, az első áldozat a lakosság után mindig az infrastruktúra. Éppen egy nemrég lebombázott gáztározó maradványai mellett haladtak el, egész betontömbök lógtak a már rozsdásodó acélrudakról. Két, csak trikót viselő kisgyerek köveket dobált a semmibe a romhalmaz tetejéről. Vagy fél tucat kecske kószált a környéken, legelészve a tározó romjai közt.

Campo épp a története közepén járt.

– ...én meg ott állok a támaszponton, bármikor kiküldhetnek, a csajom meg kérdi: „Drágám, ugye vigyázol magadra?” Mondtam neki: „Szívi, az M16-ost otthon felejtettem, de ha tényleg aggódsz, akkor repülök érte...”

Nem reagált rá senki, amúgy is hallották már legalább kétszer. Montes inkább rázendített kedvenc mondókájára:

– Egyébként ki a fene akart idejönni? Bement a tévé, hogy minden katona itt akar szolgálni. Ezt meg honnan szedték? Vagy csak a mi kedvünkért mondják? Legfeljebb aki csillagokat és előléptetést akar. Mi viszont legszívesebben elhúznánk innen! Ugye, Black?

Black vállat vont. Nem mintha nem lett volna véleménye: csak most nem volt kedve erről beszélgetni. Inkább azon gondolkozott, mit írjon haza az esti e-mailben. *Kedves anyu, apu! Ma 40 fok volt. Nem volt még ilyen meleg.* Aztán tíz percet gondolkozott a következő soron. Mindig kell mondani három jó dolgot, ez volt az elve. Édesanyja még egy tornádóban is kiszúrta volna azokat. *Megnyitottuk a támaszpont mellett épült új iskolát.* Azon az apróságon, hogy gyereket a környéken sem láttak, inkább átsiklott, meg hogy az igazgatóhelyettes lesz az új igazgató, mert az előzőt főbe lőtték a családja szeme láttára. Hirtelenjében nem is jutottak eszébe jó dolgok. Szóval hagyta a fenébe, inkább ír Charlene-nek. *Gondoltam, megírom, továbbra sem örültem meg...* Bár ez félreérthető, még azt hinné a lány, hogy kétségek őrlik. Pedig mindig is bízott benne, tudta, hogy bokorugróból hamar tisztí rangra jut. Aztán amikor odáig jutott, a lány választás elé állította: vagy ő, vagy a hadsereg – de együtt nem megy. Megmondta, hogy egy percet sem vár rá. *Lehet, hogy kint...* – nehezen találta a szót – *megváltozol.* A lány attól félt, hogy a férfit befolyásolni fogja az apja. Tudta, hogyan gondolkodik az öreg a hadseregről. A lány viszont ezt sosem értette meg. Ettől függetlenül Blackburn továbbra is szerette őt, és reménykedett, hogy egyszer még megváltozik az álláspontja.

Eleinte számolta vissza a napokat szeptember 1-jéig, a hazamenetel idejéig. Táblázatot rajzolt a naplója hátuljára, abban jelölte az eltelt napokat. A múlt héten ezt is abbahagyta, valahogy nem igazán közeledett az a hazamenetel.

Hirtelen felharsant Black rádiója: Cole hadnagy hangja szólalt meg.

– *Misfit 1-3, itt Misfit bázis. Figyeljenek! Megszakadt a kapcsolat Jackson osztágával a nyolc-nulla pozícióban, tíz kilométerrel nyugatra. Csak magukat*

tudom küldeni. Utolsó ismert helyzetük a spinzai búspiac. Borzasztó környék. Keressék meg őket, megértették?

– 1-3, vettem.

Nem volt kapcsolat Jacksonnal. Ez csak rosszat jelenthet.

Black végignézett az osztagon, fejhallgatóikon mind hallották a parancsot. Másodpercekig senki sem szólt, mintha őrizgetnék az utolsó morzsányi energiájukat is.

– Csak én nem értem, hogy mit keresünk mi itt?

Montes megint azt hitte, hogy a gimis osztálytársai közt van, ahol számít a véleménye. Blackburn egyre jobban kívánta, hogy kussoljon végre, és tegye a dolgát. Ő is fáradt volt, és a felesleges duma még jobban lefárasztotta.

– Olyan vagy, Montes, mint egy kibaszott hippi – Chaffin kibontott egy rágót, és betömte a szájába.

Montes engedett a fegyvere szorításán.

– Arra próbálok célozni, hogy mi segíteni jöttünk, nem pedig Iránnal háborúzni.

– A PLR és Irán nem ugyanaz.

– Ember, ezt már százszor megbeszéltük! – Chaffin a tenyerébe temette az arcát.

Black így folytatta:

– Tényleg *Iránban* vannak, mert ott élnek. Irán viszont – balra biccentett a fejével – itt van egy köpésre.

– Felfogtad már, Montes, te rohadt pacifista? Ha érdekel a véleményed, majd szólunk! Rendben?

Blackburn nagyon remélte, hogy nem lesz ebből komoly személyes ügy Chaffin és Montes között. Megvitatni egy pomponlány ikerpár érdemeit, vagy hogy ki mit tenne az új brit hercegnővel, kellemes figyelemelterelés. Viszont ha már a saját ittlétük okát is megkérdőjelezik ebben a földi pokolban, az hamar fegyelemsértéshez vezethet.

Pedig együtt szolgálnak már tizennyolc hónapja. Olyanok egymásnak, mint egy család. Viszont időközben megváltoztak a szolgálati feltételek. Már kezdték azt hinni, hogy ők az utolsó amerikai egység a területen, és nem csak Chaffin türelme volt fogyóban. Az egész ország kezdett visszaszűllyedni körülöttük a káoszba, Chaffin pedig mindig Monteszen vezette le a feszültséget. Blackburn nem hibáztatta érte. Magában viszont elismerte,

hogy adott esetben Montesnek van igaza. Tényleg nem tudta, mit keres itt egy magafajta ember; inkább valamelyik egyetemen lenne a helye, és röpcédulákat osztogathatna a kapitalizmus hanyatlásáról. De Blackburn most nem ért rá, hogy ilyen dolgokon törje a fejét. Jacksonék Strykere elnémult, nem volt más lehetőség, utánuk kellett menni. Ez a dolguk, nem pedig az, hogy üljenek a 40 fokban egy szardíniásdobozban, és okoskodjanak, mint valami hülye rádióműsorban. Enyhén megemelt hangon szólt.

– Nézzetek rám! Montes! Ez a dolgunk.

– Úgy van, értettem!

Black felemelte a kezét.

– A munkánk része, hogy leszámoljunk a PLR-rel. Ahhoz pedig előbb-több át kell kelniünk a határon.

Chaffin szóra nyitotta volna a száját, de Blackburn elnémította a tekintetével.

Kiszálltak a Strykerből, és szétszóródtak. Ott volt előttük a spinzai hús-piac, egy régi, fedett árka-dos épület, felső szintjén körfolyosó. Egy hete még hatalmas volt itt a nyüzsgés, mára viszont teljesen kihalt: rossz előjel. Campo megfogta Blackburn vállát: „Ezt látnod kell.”

Frissen festett kép a falon al-Bashírról, a PLR vezetőjéről. Milyen élet-hű, gondolta Blackburn: valaki sokat dolgozhatott rajta.

– Istenítik ezt az embert. Ő lett a példakép.

Montes is ott állt mellette. A művész ecsete komoly magabiztosságot kölcsönzött az iráni légi-erő egykori parancsnoka tekintetének.

– Úgy látom, meggyűlik még a bajunk ezzel a fickóval.

– Fogd már be! Ez csak egy festmény. Valójában annyi idős lehet, mint a nagyanyád. Lehagyták a képről a tolószéket.

– Gondoltátok volna, hogy létezhetnek ennyire elbaszott helyek a világon?

– Hé, Montes, én itt csak a munkámat végzem. Ezt majd az okosok megválaszolják.

De Montest nem lehetett leállítani.

– Na mi lesz, mikor ruccanunk át Iránba?

Blackburn közben előbbre küldte őket.

– Azért nem fizetnek eleget. Egyelőre keressük meg az őrzőjáratot.

Egy öregember kuporgott a kapuban. Montes leguggolt mellé, beszélgetni próbált vele. Közben hátára vetette a fegyverét, hogy ne legyen útban.

A férfi tíz ujját mutatta, majd ökölbe zárta a kezét. Megint tíz ujj, és még tíz, majd sorozatlövést imitált a kezeivel. Ha már kérdezték, megpróbált segíteni.

– Azt mondja, harminc fegyveres volt itt. Körülbelül fél órája mehettek tovább – visszafordult az öregemberhez. – Köszönjük, uram.

– Jól van, innen átvesszem – Black is odahajolt mellé, arabul kérdezte.

– *A PLR volt?*

Az öreg vállat vont.

– *Helyi fiúk?*

Megrázta a fejét, de inkább volt az remegés, majd a piac nyugati kapuja felé mutogatott.

– Hát, menjünk, amerre mutatja.

A kapu egy keskeny utcára nyílt, amelyet háromszintes épületek szegélyeztek. Blackburn becsapódó spaletták zaját és egy csecsemő sírását hallotta. Egy oldalára borult platós Toyota feküdt keresztben az úton, az első sárvédője teljesen leszakadt, mintha egy sokkal nagyobb jármű csak úgy félrelökte volna siettékben.

Black jelezte a többieknek, hogy tapadjanak a falakhoz.

– Széles keresztút előttünk, nyílt terep.

Egyszerre hallották meg a közeledő robajt. Harci jármű! Blackburn kihajolt a sarkon, szorosan a fal mellett, hogy körbekémleljen. Egy páncélautó orrát látta a kapuban, szemben vele pedig egy úttorlaszt, úgyhogy a jármű balra fordult, és kényelmes sebességgel haladt tovább.

Black a rádióért nyúlt.

– *Itt egy csapat szállító. Nincs rajta felségjel, és lassan halad északra, mintha teljes biztonságban éreznék magukat.*

– *Komoly gép, meg kell hagyni.*

– *Intsd le, és kérdezd meg, melyik oldalon állnak.*

– *Kuss legyen, Montes! Menjetek jobbra az utcán, ahonnan kijött.*

Párosával keltek át az úton.

– Mozgás!

– Túl nagy a csend, mintha vesztegzár alá vették volna a teljes környezetet.

– Vagy csak itt járt a mumus.

– Nem tetszik ez nekem.

– Jól van, érik a tűzharc. Csak nyugalom, srácok.

Szűk volt a mellékutca, ahonnan a csapatzállító kigurult az imént. Mint egy hasadék a magas épületek közt, amelyek felső szintjei túl-nyúltak az út fölé, sötét árnyékba borítva azt. Az utca másik vége egy kisebb térre nyílt, asszonyok csoportja kuporgott egy halom fonott kosár mögött az egyik kapualjban. Integtetek a katonáknak, hogy jöjjenek, és felfelé mutogattak.

– Oké, egyelőre azért ne rohanjunk a karjukba. Ellenőrizzük a tetőket!

Mereven figyeltek, lestek minden háztetőt és redőnyözött ablakot. Blackburn szúrta ki elsőként az árnyalakat, éppen amikor szétrobbant mellette a vakolat.

– Mesterlövész! Fedezékbe, fedezékbe!

Amint Black megfordult, látta, ahogy Chaffin vállát átszakítja egy lövedék.

– Sebesült! Füstgránátot, azonnal!

Campo odahajított egy fehérfoszfor gránátot, hogy eltüntesse őket a mesterlövész elől, amíg Blackburn és Montes megragadta Chaffint, és egy kapualjba húzták, bár ő nagyon ellenkezett, és minden erejével ellenállt.

– Engedjete vissza! Tudok lőni, hadd kapjam el a mocskot!

– Nyugalom, katona!

Matkovic üvöltött a rádióban:

– *Kibaszott füst, pedig három másikat is észrevettem!*

A sebből folyt a vér, de szerencsére nem volt súlyos. Blackburn segítette Chaffinnak lábra állni. Imbolygott kissé, majd vigyorogni kezdett.

– Majdnem elkapott, de még itt vagyok. Kicsinálom!

Közben előttük Matkovic elengedett egy sorozatot, bele a ködbe, amerre a Chaffint meglövő mesterlövészt sejtette. Majd várt és fülelt.

Ahogy a füst kezdett kitisztulni, Blackburn észrevette a lövést, ahogy összeesett és kizuhant az ablakon, akár a rosszfiúk egy westernfilmben. A teste legfeljebb három méterre zuhanhatott az utcára Matkovictól, aki egy kapualjban húzódott meg, erre viszont semmit sem reagált: mozdulatlanul állt, és mereven figyelte egy pontot a téren. Testhelyzetéből és leengedett fegyveréből Blackburn jól tudta, Matkovic valami olyat lát, amit nem fog egykönnyen elfelejteni. A katona nem mozdította a tekintetét, úgy intette magához Blacket.

– Azt hiszem, megvan, amiért jöttünk.

Két halott tengerészgyalogos hevert a tér egyik kapujánál. Egyikükön nem volt sisak, és a fél arca is hiányzott; ő lehetett legközelebb az RPG robbanásához. A másik mellkasán nagy vörös kráter, szeme töprengően a lángoló égre meredt. Blackburn lehajolt hozzájuk, leakasztotta a nyakukból a dögcédulát, majd a felső zsebébe csúsztatta.

– Elbaszott egy nap ez.

– Black, felfelé nézz!

Matkovic lépett elsőként a térre. Mindenhol szétszóródott testek és testrészek. A Stryker az oldalán feküdt, a rámpája kinyílt, kerekei lángoltak, és mind a nyolc különböző irányban állt. A közelben egy furgon vagy kisbusz roncsai lehettek, a karosszériából semmit sem hagyott a benne elrejtett poglégép. Mély, ritmusos zúgás hallatszott a Stryker belsejéből.

Matkovic már rádión kérte a sérültek mentését. Próbálta visszafogni dühét, miközben a hang a vonal túloldalán további részletek felől érdeklődött, de végül kitört belőle: „Jöjjetek azonnal, nem érted?”

Majd Blackburn felé fordult:

– Bemegyek, és ellenőrzöm a Strykert.

– Állj meg!

Hamarabb szakadt ki a száján, mint hogy rájött volna, miért mondja. Tele volt a tér megrongálódott autókkal. Két minibusz ablakában nem maradt semmi üveg, a kocsik oldalát szétszaggatták a repeszek. Blackburn visszább hívta a többieket. Pásztázta a terepet, amíg meg nem látott egy másik járművet a Stryker mögött, egy platós Nissant. A többi kocsihoz hasonlóan abból sem sok maradt, az ablakai és a lámpái betörték, az oldala tele repesznyomokkal. Valami viszont nem stimmel.

A gumik! Még épek voltak, tele levegővel, pedig cafatokra kellett volna szakadniuk. Matkovic először Blackre, majd a kocsira pillantott. Közben civilek jelentek meg az ablakokban, lefelé bámultak a térre. Matkovic széles, úszó mozdulatokkal hadonászni kezdett a levegőben, közben arabul kiabált: „*Vissza a házba!*”

Black tovább vizsgálta a terepet, alaposan szemügyre véve a jármű körüli területet: gyújtószerkezetek zsinórját kereste. Bárki is rendezte így, bizonyára arra várt, hogy minél több amerikai gyűljön a Stryker köré, a sebesülteken és a haldoklókon próbálva segíteni. Egy nő figyelte őt egy gyümölcsöspult mögül, csak nagy barna szeme látszott ki sötét burkája alól. Fiala lehetett – vele egykorú, talán kicsit fiatalabb. Észrevette, ahogy

a nő lassan, de szándékoltan leemeli róla a tekintetét, és az egyik első emeleti ablakra néz, majd vissza a férjira. Azután a nő visszahúzódott, és eltűnt a kapualj árnyékában. A férfi újból végignézett a kövezen. Kőpor, fém- és hűsáradatok fedték. Aztán meglátta a porban a kigyózó kábelt; egyenesen az épület felé tartott, amelyet a nő mutatott meg neki.

Az egész csapat állt, és várt. Tudták, mire készül a vezetőjük. Ez volt az egyetlen előnye az összezártságnak ebben a szarfészekben – gyakorlatilag már olvasni tudtak egymás gondolataiban. Egyedül ez hiányzik majd otthon, amikor ennek már vége. Különben hol kerülhetne ilyen közel más emberekhez? Talán egy nőhöz? Vagy a családjához? Talán addigra neki már úgyis mindegy. Meglehet, hogy túl jól csinálja ezt az egészet, és ezzel el is szállt minden reménye a normális életre. *De egyszerre csak egy dolgot, mondta magának. Koncentrálj!*

Nem sietett, lassan kihátrált a térről, és jól emlékezetébe véste az épületet, mielőtt hátulról próbált volna behatolni. A látótérből kikerülve lassan végigkúszott egy szűk sikátoron, amely a házak túlsó oldalához vezetett. Annyi ilyen épületet kellett már biztosítania, hogy fejből kitalálhatta az elrendezésüket, még annak ellenére is, hogy soha nem járt ebben a faluban. A házból oldalsó bejárat nyílt a sikátorra, onnan lépcső vezetett oldalt az első emeleti nagyszobába, amely pedig keresztülnyúlt az épületen. Zene szólt a ház alsó szintjéről. Belépett a függönnyel takart ajtón, és a konyhába jutott. Két tiszta teáscsészét látott az edényszárítón, az éles zene pedig egy rádióból szólt. Odanyúlt, és apránként feljebb tekerte a hangerőt. Az is eszébe jutott, hogy leveti a bakancsát, de végül elvetette az ötletet. Két holttestet látott a lépcsőn, egy nőét és talán a lányáét. Mindkettőt fejbe lötték, úgyhogy tudta, jó helyen jár. Nem állt meg mellettük, de a pillanatnyi látványtól is elfogta az undor. Felopakodott a lépcsőn, érezte, ahogy a vér dobol az ereiben. Az adrenalin minden más érzékét elnyomta, kivéve azokat, amelyek a feladat végrehajtásához kellett.

A lépcső tetején állt meg, mielőtt belépett volna a szobába. Észrevette az akkumulátort, a huzalokat, a sarukat. Az egyiket csatlakoztatták a pólusra, a másik a közelben hevert. És ennyi. Azt még fel tudta mérni, hogy teljesen üres a szoba, mielőtt ütés érte a tarkóján és összeesett; feje centikre landolt az akkumulátortól. Szerencsére volt annyi lélekjelenléte, hogy esés közben kiforduljon oldalra, és megmarkolja KBAR kését, mert az M4 használhatatlan lett volna ilyen szűk helyen. Egy alakot látott az árnyékban,

bő tunikája elrejtette a körvonalait. Már nyúlt volna az akkumulátorért, de Blackburn mélyen belevágta kését a combjába – kettévágva a combi ütőeret. A felszakadó sikoly fájdalmasan éles volt. Férfinak nincs ilyen hangja. Egy kisfiú?

Ahogy térdelő pozícióba küzdötte magát, támadója a földre rogyott mellette. Nem férfi volt és nem is fiú, hanem egy lány, akinek a vére patakzott buggyos, bő nadrágja alól. Partra vetett halként vonaglott, úgy tűnt, észre sem vette, hogy ömlik a vére. Zihálva vette a levegőt, két lélegzetvétel között pedig folytak szájából az arab szavak. Blackburn csak a *büdös disznót* és a *poklot* értette belőlük, mondanivalója mindenesetre egyértelműnek tűnt. A lány küzdött, csúszkált a saját vérében. Körülbelül húsz másodperce lehetett, hogy megmenthesse.

– *Hadd segítsek! Különben véged.*

Csak tudná, hányszor mondta már ezt, és hányszor utasították vissza. Pedig ők tényleg segíteni jöttek! Csak ezt nem mindenki látta így. Ahogy a lány felé nyúlt, az félreapta a kezét.

– *PLR?*

– *A PLR elpusztít benneteket! Végetek van! Végetek...*

Meg akarta még ismételni a szót, de már nem jött ki hang a torkán. Blackburn tehetetlenül nézte, ahogy elszáll testéből az élet.